

Clau de sol

LAURA NAVARRO PENA

Ella era asseguda en una cadira, a la terrassa d'una cafeteria. A terra hi tenia la guitarra, anava a l'assaig amb el grup de música. L'estava esperant, ningú no hauria dit mai que avui feia 17 anys. Semblava tan gran. La seva mare encara la veia com una nena, la seva nena, i volia saber què feia en tot moment. Li va trucar, ella va apujar-se les ulleres de sol, i va agafar el mòbil.

—Arlet, que vindràs a sopar?

—No ho sé, mama, ja ho veurem.

—Filla, últimament amb això del grup no pares mai per casa.

—Mama, no hi tornem, he de penjar, fins després.

I sense esperar que respongués va penjar el telèfon.

A la cadira de davant seu s'hi va asseure un noi, que cordialment li va fer dos petons a les galtes.

—Tu deus ser el Pitus, no?

—Sí, jo mateix, i tu, l'Arlet. Tal com m'havies dit portes un camisa de quadres.

I sí, la portava, una camisa lligada per damunt del melic amb un samarreta blanca sota i uns *shorts* texans. L'Arlet va anar directament al gra:

—A veure, has portat el que t'he demanat o no?

—I tu, has portat els diners?

—Sí, és clar, tu dóna-m'ho i jo et donaré els diners!

Ell li va allargar una bosseta amb unes pastilles. I ella un sobre amb els diners.

—Perfecte! —va dir ella.

—De puta mare! —va aclarir ell, i va continuar dient:— Ara que ja ha passat la tensió, podríem fer un altra cosa, ets molt guapa, tu, eh!

—Sí, ens podem acomiadar. Jo marxaré i tu oblidaràs que un dia em vas veure, entesos?

—Entesos, però, si un dia vols companyia, ja tens el meu número.

—Adéu —va dir ella molt seca, i amb la bossa i la guitarra penjada a l'esquena es va allunyar de la terrassa, ell també ho va fer uns instants després.

L'Arlet va caminar fins al local on assajaven cada vespre. I va entrar. Només hi havia l'Arnau, el baixista i el Peter, el bateria.

—Hola, Arlet, sí que véns d'hora avui.

—Sí, estar a casa és un malson, no sé com ho pot aguantar la meva germana. Els meus pares cada dia discuteixen per tot, ja no puc més, així que he decidit venir aquí. Aquí el món és d'un altre color, la música és, no sé com dir-ho... una passada.

Se li van il·luminar els ulls mentre ho deia. Els altres dos ho van veure i van somriure. Aquella noia tenia el seu punt especial, sobretot els seus ulls, tenia una mirada càlida i neta.

—Moltes felicitats! —Li van dir tots dos. I van treure un paquet de darrere seu i li van allargar—. És de part de tots

quatre, ja que ells fan tard, te'l donem nosaltres! Va dir el Peter, que era el més divertit de grup.

—Gràcies sou els millors! —Va dir ella, i va agafar el paquet i el va obrir. En va treure un penjoll molt bonic. Era una clau de sol platejada no gaire gran amb un fil negre no gaire gruixut. Se'l va posar, després de tallar l'etiqueta. El Peter que ja estava dret li va cordar.

—Ens posem a tocar, doncs? —va dir l'Arnau.

—No esperem als altres?

—No, va comencem, no?

—El Peter ha compost una cançó per a guitarra, bateria i baix —va dir l'Arnau.

Es van posar a tocar-la i a polir-la. Allí dins tot sonava d'un altre color, el món de l'Arlet, colors entre paraules i sons que la feien sentir tan bé! Avui les cançons sonaven bé, tot i que encara no havien arribat el Pau, el cantant, el teclat, que es deia Carles Figueres (*Figueres* era el renom que li venia de part de pare).

—Per molts anys! —van dir els dos que faltaven quan van entrar.

—Gràcies! —va dir l'Arlet—. Esteu tots quatre convidats a la meva festa, ara quan acabem l'assaig!

Va ser el millor assaig de tota la setmana, el Pau no parava de mirar-la, la veu de l'Arlet arribava al cor, i aquella mirada que tenia, que semblava que pogués travessar la gent. Una mirada que al Pau el transportava a un altre món.

En acabar l'assaig, el Pau la va esperar.

—Et porto?

—Sí, va anem, però no calia que m'esperassis!

—T'he esperat perquè vull parlar amb tu.

—Doncs digues. No et tallis, hi ha confiança! —li va dir i es van asseure al marge que hi havia al pàrquing descobert on el Pau havia deixat el cotxe.

—Doncs no sé per on començar, a veure...

—Mira, t'ajudaré, comença pel principi! —li va dir ella i li va donar un cop de colze al braç que els va fer riure a tots dos.

—Va, doncs, et faré cas. Mira, t'estimo des de la primera vegada que et vaig veure, tu tenies deu anys i jo tretze. Vaig necessitar tres anys per reunir el coratge per parlar-te la primera vegada; encara recordo quan va ser i on. Sóc burro! Ja ho sé, per no haver tingut el coratge de dir-t'ho abans i no et demano res. Guardo tots els records que tinc amb tu des d'aquell dia. Només volia que sabessis això, que t'estimo com mai he estimat ningú, Arlet.

—Jo, no sé què dir... Estic amb l'Òscar i, això, ... doncs, que ens va molt bé —va poder tartamudejar entre les dents aquestes paraules, amb la boca molt tancada com si no volgués que ho sentís, perquè realment es moria de ganes de llançar-se a els seus braços i fer-li un llarg i intens petó.

—No cal que diguis res, ara ja ho saps.

—Jo... —Ell li va passar el dit índex per damunt dels llavis, com a signe perquè callés, no calia que digués res més. El trajecte no va ser gaire animat, tot van ser mirades robades i esquivades, sobretot per part d'ell.

Van arribar al polígon, on havien preparat una festa a l'Arlet, les seves amigues: la Laia, la Carolina, i la Laura.

En entrar, la música ja sonava i el local era gairebé ple (havien deixat tots els instruments al local, on tenien la intenció de tornar més tard). Poc s'imaginava l'Arlet el que passaria aquella nit.

La primera que va veure va ser la Carolina, era allà, al costat de l'Andreu, el noi que li agradava. Semblaven feliços. Li va aixecar la mà, per saludar-la, i ella li va tornar un cop de cap, i li va picar l'ullet. Era la manera de dir-li que aquesta nit, la cosa acabaria bé.

L'Arlet anava saludant tothom qui coneixia, molta gent la felicitava. La segona que va veure va ser la Laia. La Laia era en un sofà asseguda amb les cames creuades, al costat d'un noi, semblava molt animada. Ella no el coneixia, però era guapo. S'hi va acostar i la Laia es va aixecar. Estava imponent, amb un vestit curt de color vermell i unes sabates de conjunt. La va abraçar amb força i es van fer dos petons.

La Laia li va presentar el noi amb qui parlava, però no s'hi va quedar gaire estona. Va continuar la seva investigació pel local.

L'última persona amb qui es va creuar va ser la Laura. Era fora fumant una cigarreta i semblava estressada, com si encara estigués connectada com sempre a casa, amb els exàmens.

Els seus pares eren molt exigents, la pressionaven molt amb les notes, era una bona estudiant i la tenien excessivament controlada. Segurament per venir a la festa havia

dit alguna mentida o havia distorsionat la realitat. Sortia amb el repetidor de la classe, el qual la seva mare no li deixava veure. S'hi va acostar i les dues es van posar a fumar.

—Una altra vegada, no pots desconnectar, oi, Laura?

—Sí, Arlet, no sé què em passa, no puc, no puc! Ma mare em té enganxada als llibres. No sé què fer. Mira que m'he pres de tot, vaig d'alcohol fins al cul, però res de res... Les derivades encara em volten pel cap, és que n'hi ha una que... Ai!, mira, ja torno a parlar d'això!

—Doncs tinc la solució, la recepta perfecta perquè desconnectis del tot.

—Sí, tia? Dons ja me la pots donar! —Li va dir ella, que s'ho prenia de conya. Però l'Arlet es va posar la mà dins la butxaca dels pantalons curts i en va treure la bosseta transparent amb les pastilles.

—Tia, què collons és això?

—Èxtasi, tia, ens la prendrem les dues.

—Tia, a mi, això, no em fa cap gràcia.

—I te'n fa, que ta mare et controli la vida? Que per culpa seva no puguis ni passar-t'ho bé? Laura, et té totalment controlada, no et deixa fer res!

—D'acord. Me la prendré! —Va dir ella, poc convençuda.

Les dues van entrar a posar-se una copa i es van prendre la pastilla, que no va tardar gaire a fer-los efecte (de seguida van començar a flipar). La Laura va ser la primera. Ballava sola, a la seva bola, estava en un altre món, sentia la música de lluny. L'Arlet també, a poc a poc, es va anar

sentit lluny del món, i va sortir fora, la música li ressonava dins del cap. El terra era ple de fulles, en va aixecar unes quantes amb les mans juntes i les va deixar caure entre els dits, aquella acció la va repetir unes quantes vegades. Mirava com les fulles sempre tornaven a terra.

Anava molt borratxa i, amb l'efecte de l'èxtasi, encara estava pitjor. Aquella barreja l'havia fet arribar on mai havia arribat, se sentia a la glòria, lliure, per fi era lliure. Va fer un crit com si ella mateixa sortís de dins seu, com si fos una altra persona. Es va estirar a terra, va tancar els ulls i els va tornar a obrir, va mirar-se els cabells rossos. Per què els tenia rossos? No ho sabia, però tothom li deia que eren bonics. Li van venir milers de preguntes estúpides al cap, que van acabar sense resposta.

Va estar una bona estona allí fins que el Pau la va trobar.

—Arlet?

—Sí? Pau, què vols? Que no t'ho passes bé? Es un «gua-pada» aquesta festa, oi? Ho és o no? Respon!

—Sí, sí! I tant que ho és!

—I doncs, què vols?

—Estàs bé?

—Sí, Pau. Que no ho veus? Estic a la glòria, estic perfecta. Què et passa, a tu? —Per la veu ronca que feia ella, el Pau de seguida va veure que no hi era tota.

—Res, que no vindrà l'Òscar?

—No, no vindrà.

Els dos es va apropar encara més, les seves cares eren gairebé a tocar, fins que es van ajuntar en un petó que feia

temps que esperaven. Llavors l'Arlet va caure rodona, els braços que la suportaven es van doblegar i va caure tota damunt del Pau.

Després d'uns instants de donar-li cops suament al braç per fer-la reaccionar, sense rebre cap resposta, la va pujar en braços i, pres del dolor i de la por que sentia, la va portar a l'hospital més proper.

Un cop allí, la va deixar en mans del metges. En el primer moment no va saber com reaccionar, les veus que se sentien se li barrejaven dins del cap, les olors, aquella olor a net, a massa net, a exageradament net, i aquell mal gust d'alcohol que li havia quedat a la boca. Van passar un segons abans no va tornar a la realitat.

Assegut en una cadira blanca com tot el que l'envoltava, coses sense ànima, coses buides, es va posar el cap entre les mans i se'l va fregar ràpid com si volgués ordenar les idees, encara estava una mica sota els efectes de l'alcohol. Va treure el mòbil de la butxaca, li va donar unes quantes voltes amb els dits. Per ell el temps s'havia aturat. No se n'adonava però havia estat molta estona en estat de xoc, assegut a la mateixa cadira, un temps del qual ell no era conscient.

Què li havia passat, a l'Arlet? Ella sempre tan forta, què s'havia pres?, ara això li era igual, només volia amb totes les seves forces que l'Arlet es recuperés, que tot tornés a ser com abans: els concerts en petits pubs de la ciutat, les anades a la platja, els assajos... Va deixar de donar tombs al mòbil, damunt el palmell de la mà. Va fregar-lo amb els

pantalons per eixugar-hi la humitat que hi havia deixat — des de ben petit, quan es posava nerviós, se li humitejaven les mans— i va trucar al Figueres, que ho va dir a tots els que eren a la festa.

Havia recollit les coses de l'Arlet, la seva jaqueta texana, la que portava normalment amb aquella lleugera olor que feia sempre de liles, una olor suau però alhora distintiva i sempre especial, però al mateix temps normal; la seva bossa, d'on va treure el mòbil, a la pantalla del qual va aparèixer el número més esperat, el de l'Òscar. Era l'última persona amb qui havia parlat, el xicot de l'Arlet. Abans del seu últim petó, el seu últim record. D'això no feia n'hi dos segons, havia anat tot tan ràpid que no havia tingut gaire temps per mantindre aquell somriure estúpid que et queda a la cara quan et fa un petó la persona que estimes. En recordar-ho, va passar-se els dits per damunt dels llavis com si volgués captar amb tots els sentits aquell petó robat, aquell últim i càlid petó. Li semblava que havien passat uns instants, però en realitat feia molta estona.

La metgessa amb qui havia deixat l'Arlet va tornar i es va apropar a ell, el va informar mínimament del seu estat, on era la família?, ell no era ningú, només un amic, ningú per als metges. Ho va definir com un coma, li va donar una copet a l'espatlla en senyal de consol. I va marxar.

El Pau va marcar el número dels pares de l'Arlet. Realment no sabia què dir-los, ni com fer-ho, per sort va contestar la Marina, la germana petita de l'Arlet, amb qui tenia una bona relació. Li va explicar intentant no preocupar-la

gaire, tot i que es va encendre de seguida que li va dir que la seva germana estava en coma.

Parlar amb els pares de l'Arlet, va ser feina de la Marina, que ho va fer amb la major delicadesa que va poder, però es van quedar perplexos davant de la notícia, van arribar a l'hospital amb menys de deu minuts.

La sala d'espera, la mateixa on el Pau feia molta estona havia vist com s'enduien l'Arlet, on gairebé no la veia amb tot de metges que la rodejaven i que corrien amunt i avall. Aquella mateixa sala d'espera on ell havia hagut d'afrontar sol la realitat, ara s'havia omplert de gent, gent propera a l'Arlet, gent que dia a dia la feia créixer com a persona.

Hi havia la seva família i, també, la Laura, la Carolina, la Laia i els companys del seu grup de música, ells eren els seus, ells eren els que havien donat sentit a la seva vida. Un vida plena d'emocions, de desitjos i de records. Eren les persones que ella més s'estimava.

La mare i el pare de l'Arlet havien arribat enfadats. Ella escridassava. La Marina, la seva germana, anava darrere. Tenia 14 anys i s'ho mirava impassible, allò era el seu pa de cada dia, però els altres es van espantar en veure l'escena. La Marina es va refugiar als braços del Figueres, havien estat molt amics. Ell la va abraçar amb força, amb ell se sentia refugiada, se sentia protegida d'aquell malson. Va esclatar a plorar, no podia més. Davant dels seus pares s'havia de fer la forta, no podia caure ella també, era el pilar que encara mantenia la seva família unida. L'Arlet feia temps que ja havia caigut, s'havia rendit, perquè, si alguna

cosa diferenciava les dues germanes, era que la Marina no es rendia mai (no és que l'Arlet ho fes, si no que ho feia abans que la Marina.) Li costava tant plorar..., li costava massa, per això a vegades semblava tan freda i distant. El Figueres era l'única persona que li havia tret la màscara de persona dura que portava i li havia ensenyat el seu interior a través de la música i dels seus poemes.

El Pau encara tenia el cap entre les mans, tractava d'aclarir-se les idees. Mentrestant, va veure entrar l'Òscar, que es va situar a la finestra per on miraven la Laura, la Laia i la Carolina.

Al cap de pocs minuts, va arribar una altra metgessa, era alta amb uns ulls blaus molt grans i intensos, uns ulls que semblava que et poguessin travessar, però no travessar com la mirada de l'Arlet, que et permetia veure't l'interior, no, els d'ella et travessaven i et fulminaven; transmetia indiferència, llunyania amb els pacients; tenia els cabells curts fins més amunt de l'espatlla, de color castany fosc, era jove, molt jove...

Els hi va anunciar que l'Arlet havia mort i va marxar freda, molt freda; tampoc no es podia esperar més, segurament aquella notícia l'havia hagut de donar altres vegades.

El temps es va paraitzar per a tothom. Semblava que no hagués passat ni un segon que encara eren a la festa, la festa de l'Arlet, la nit del seu dissetè aniversari.

En Carles va aguantar la Marina, ara que les seves cames l'havien deixat de sostenir. El Pau es va deixar caure a

la cadira, l'Òscar també. La seva mare va esclatar a plorar i el seu pare la va abraçar, ja havien oblidat la seva discussió. El Peter i l'Arnau es van abraçar mentre per les seves galtes lliscaven unes càlides llàgrimes.

El temps no avançava dins dels seus caps. Les tres noies s'abraçaven entre elles, restaven immòbils davant la finestra, les llàgrimes regalimaven galtes avall i es confonien amb el baf i la humitat dels vidres de la finestra, amb el cap cot i la poca llum del carrer observaven com lentament se'ls desfeia el maquillatge, aquell maquillatge que havien preparat amb tanta il·lusió perquè els durés tota la nit.

Més tard, les noies van anar cap on era l'Òscar, la Laura el va abraçar, ho necessitava i, en separar-se, ell va agafar la jaqueta de l'Arlet i va voler sentir per última vegada la seva olor, les coses no es compliquen per a qui marxa sinó per a qui es queda, amb els records, només això, sabent que l'altre ja mai més no tornarà.

La Laura se sentia culpable, molt culpable, i estranya, segurament era l'efecte de l'èxtasi i del munt de situacions que havia viscut. Per què una nit esbojarrada li havia costat tan cara a l'Arlet, i a ella no? Era ella a qui martiritzava la seva mare, era ella qui havia dit un munt de vagades que mataria la seva mare, que l'escanyaria, i tot de coses horribles. Per què l'Arlet? Es feia preguntes sense resposta. Per què ella no, per què aquest món de vagades és tan injust?

La seva mare sempre deia que quan algú se'n va d'aquest món és perquè ja ha donat tot el que tenia, i ja ha com-

plert. Que quan ja ha fet la feina, la persona desapareix, se'n va a un món on torna a començar, i així infinitament. Potser era una paranoia de la seva mare, això, però en els mals moments anava molt bé pensar-ho «Et dóna força, perquè veus que sí, que potser sí que aquella persona ja ho ha donat tot de si mateixa i que l'edat no és tan important. I que, si de veritat ha tornat a començar, potser tu la podràs trobar també un dia.»

Però, d'altra banda, una idea la consumia. No ho podia dir, no podia dir que ella també s'havia pres una pastilla d'aquelles. Llavors la jutjarien, i la seva mare... Uf! No, ningú no l'entendria. No diria res, callar era el millor, fins a l'últim instant, això seria el seu secret. No ho sabia, però ara només es podia afrontar amb la realitat.

El Pau també va olorar la jaqueta de l'Arlet, i va mirar dins la bossa, va mirar també entre les coses que els hi acabaven de donar de l'Arlet, la seva roba, aquells *shorts*, la camisa, les sabates de taló, ella sempre havia estat diferent, sempre havia estat pura adrenalina, era un noia que cremava com el foc, i ho havia fet fins a l'últim instant, fins que la flama que la mantenia viva s'havia apagat.

Va mirar dins la bossa, del fons en va treure una foto de l'Arlet; els seus cabells rossos i llargs li queien per l'espatlla, i va mirar per últim cop aquells ulls blaus que traspassaven les mirades. Al Pau li va venir al cap, quan un moment abans li havia fet un petó, aquell intens i últim petó. (Per ell era un moment, tot i que des d'allò havien passat moltes hores.) El sol ja havia començat a sortir. L'havia recollida del terra, tot i que ja era massa tard, la

barreja d'aquella pastilla amb l'alcohol l'havia fet passar al paradís, a l'altra banda d'una línia molt fràgil de la qual no pots tornar enrere, per això no et pots equivocar.

Es va aixecar i va deixar tota aquella gent a la sala de l'hospital. Va veure en un racó els pares de l'Arlet abraçats. La seva mare era idèntica a ella, sobretot en la mirada. És el que diu més d'una persona i elles la tenien igual.

El Pau va anar fins al lavabo, es va mullar la cara amb aigua freda, però no li marxava la imatge que tenia al cap, ella, ella i només ella. En recordar com havia caigut als seus braços i no l'havia poguda ajudar, se li va fer un nus a l'estómac i va vomitar allí mateix. Es va tornar a mullar la cara amb aigua freda, ara no se sentia millor però almenys ja no es trobava tan malament.

Més tard, quan el sol ja cobria tot el cel, els pares de l'Arlet van marxar de l'hospital, el Pau i els del grup també, però van anar al local, a recollir totes les coses de l'Arlet o, vés a saber, simplement per desconnectar. Allí és on sempre anava ella quan fugia d'alguna cosa, la música era el seu refugi.

Les noies van marxar a casa de la Laura, allí totes van mirar fotos de les quatre. Era tot tan recent que no s'ho podien creure, era com un somni o, més aviat, un malson del qual no sabien com despertar.

L'Òscar va anar cap a casa seva destrossat. Va trucar a l'Arlet per sentir la seva veu al contestador, que deia: «Hola, sóc l'Arlet, ara no m'hi puc posar, però pots deixar el teu missatge, tot i que no sé si l'escoltaré, ho pots fer!»

El va escoltar moltes vegades fins que aquella veu el va fer tornar a esclatar a plorar. Se l'estimava tant!...

DOS MESOS ABANS

—Marina, et diré una cosa que no vull que diguis mai a ningú —va dir l'Arlet des del seu llit.

Dormien juntes des que la Marina havia nascut. Sempre ho havien compartit tot. De petites, això les feia discutir sovint però ara s'estimaven moltíssim. L'habitació era lila, amb unes cortines de tons vermellorsos, amb dos llits negres i dos escriptoris, tota la resta eren fotos, cada dia l'Arlet en penjava una i a la nit se la mirava, el seu armari era un món de colors: la seva vida eren colors, la roba que portava, les bosses, les sabates; els colors indicaven en quin estat d'ànim es trobava. Era tan especial, que ho podia fer, sabia utilitzar el colors per expressar un estat d'ànim. Per a la Marina era com un Déu, un ídol, una persona a qui seguir tots els passos. Ella, en canvi, no hi tenia fotos, a les parets, sinó un prestatgeria amb records de tot arreu on anava amb l'Arlet.

—Digues. No ho diré, t'ho juro —va contestar ella i es va fer un petó als dits i els va ajuntar al front, era el seu senyal per jurar alguna cosa.

L'Arlet també ho va fer. La Marina, abans de deixar-la parlar, va observar el seu pijama: pantalons curts roses clars i samarreta blau cel, era dia de pensar en el futur. Tot el que era futur ella ho vestia amb colors clars.

—Doncs que estic enamorada del Pau des de la primera vegada que el vaig veure. Ara ja deu fer uns tres anys, ell em va començar a parlar i des de llavors que me n'he enamorat com una burra.

—Ostres... No em sorprèn gaire, la veritat, t'ho noto quan el mires. Fa temps que els teus sentiments cap a ell s'han desbordat.

—Ah, sí?, se'm nota molt? Ho dius pels colors? Avui potser no...

—No, Arlet, t'ho dic perquè, ni que no vulguis, et conec, i sé què penses cada moment. És com si et pogués llegir el pensament, de veritat.

—Doncs quina sort que m'hagi tocat un germana endevina! Llavors també deus saber que ahir vaig fer campana a última hora. Tocava anglès i em feia molt de pal!

—Sí, també ho sabia. I, tranquil·la, no diré res a la mama. Ja es posa prou histèrica amb qualsevol cosa, només li faltaria això...

—Quina mala sort, ja ho diuen, que les pèl-roges sou una mica bruixes! —Li va dir l'Arlet. La Marina era pèl-roja, tenia els cabells llargs, fins a l'espatlla, i una pell tan fina que semblava de seda.

—Sí que ho sóc! —va contrarestar i les dues es van posar a riure.

—Així que tu i el Pau...

—No, Marina, jo i l'Òscar. Al Pau deixa'l estar. T'ho he dit perquè, si no ho deia a algú, rebentava! Però no vull que diguis res, ni que deixis anar cap de les teves indirectes més directes que les directes.

—D'això últim que has dit no he entès res. Ho pots repetir?

—Que mantinguis la boca tancada!

—D'acord, d'acord, no et posis així! Ja ho diuen, que les rosses tenen mala llet! —va dir la Marina i li va picar l'ullet tot posant-se dins ell llit, sota aquells llençols taronges.

—Oh!, quan et poses així, et mataria!— va dir l'Arlet, i es va posar dintre els seus llençols verds, i va mirar les fotos que havia penjat aquella nit. Eren del Pau i ella tocant a la platja amb els amics. Va apagar la llum de la tauleta de nit després d'una sèrie de protestes de la Marina, però ni ella va poder esborrar-li aquell somriure estúpid que se li havia format a la boca.

* * *

El nois del grup de música eren asseguts al local: el Peter i el Figueres, damunt de l'amplificador; l'Arnau i el Pau, al sofà que hi tenien, i la Marina, a terra, perquè no podia quedar-se dreta, les cames no la sostenien.

El Pau tenia enrotllat a la mà un mocador de coll de l'Arlet, amb la seva olor. Ell havia pres les seves coses, la seva roba, tot. Va mirar la Marina, eren iguals. Semblaven germanes bessones, tot i que l'Arlet era rossa i ella pèl-roja, però les dues tenien aquella pell tan fina i fràgil que semblava que s'hagués de trencar. La Marina creixeria i llavors seria igual que l'Arlet. Li feia mal, mirar-la, li feia recordar l'amor que sentia per ella, del qual ella no s'adonava. La Marina va trencar el silenci.

—No l'estimava, Pau, no l'estimava!

—A qui?

—A l'Òscar.

—I com ho saps, tu, això?

—Érem germanes i ho serem sempre. Ella em va dir que sempre, sigui on sigui, serà amb nosaltres, amb tots cinc, i que vosaltres éreu el millor que tenia. T'estimava a tu, Pau.

—I per què no m'ho va dir?

—No ho sé, però t'estimava de veritat. Te l'habitació plena de fotos de tots dos, i només parlava de tu i el grup. T'estimava, creu-me.

Ja no van dir res més. Es van abraçar i prou. El Pau plorava. La Marina va treure de la funda la guitarra de l'Arlet i va començar a tocar un tema del grup, es deia «L'endemà», parlava sobre què passaria l'endemà que algú marxés per sempre. Tots s'hi van anar afegint, era el millor comiat que podien fer-li: totes les persones que més estimava juntes.

L'ÚLTIMA TARDA D'AGOST AL COSTAT DE L'ARLET

La Marina era asseguda a la vora de la piscina i l'Arlet, tot passant per darrere, la va empènyer i va caure. La Marina es va donar un cop i va començar a plorar; es va passar més de mitja hora plorant i l'Arlet no li va demanar perdó, no se'n feia ella, d'aquestes coses, sempre deia, la Marina tot just tenia cinc anys i l'Arlet vuit. Va ser llavors quan la Marina es va convertir amb la noia forta i valenta que era ara, va ser llavors, i li va demostrar que ser la gran no

significa tenir el poder, que ella, essent la petita, era la dominant, que era l'últim pilar de la casa i que sense ella tot queia. A la Marina els plors li van passar, però la fortalesa que li va donar l'Arlet li durarà per sempre.

Avui la Marina i ella tornaven a estar la piscina, era una tarda d'agost, però ara ja tenien disset i catorze anys. L'Arlet ja no empenyia la Marina, perquè ella ara li mostrava un respecte; simplement es va asseure al seu costat.

La Marina la va mirar de dalt a baix i va dir:

—Què vols?

—Res, és que no puc seure a la meva piscina ara o què?

Les dues van somriure. Eren d'aquelles mirades que sempre s'aguantaven i acabaven amb un atac de riure. Van començar a xerrar sobre temes importants per a l'Arlet.

—Marina, et diré un cosa, demà faig disset anys...

—No et diré el que et volen regalar els pares, eh!... És una sorpresa...

—No, no és això. És que, mira, saps que tu i els del grup sou el més important per a mi?

—Sí, és clar que ho sé, sé que m'estimes i ells també ho saben.

—Mira: morir-te és un cosa natural, passa quan passa i jo sóc de les que crec que el destí ja està escrit, que, abans que jo nasqués, algú ja havia decidit quan em moriria, és a dir, que crec que ara mateix em podria caure un test al cap... i pam! —Va dir l'Arlet picant de mans, cosa que causà un ensurt a la Marina. I abans que es pogués queixar va continuar explicant:— Doncs això, no m'enrotllo més, vull

que, si un dia em passa alguna cosa, tu continuïs amb el grup, tu cantes molt millor que jo, i escrius molt, però que molt bé! Ho faràs?

—Sí que ho faré. T'ho juro —va dir i va tornar a fer el gest amb els dits, els va fer un petó i els va enganxar al front—, però encara falta molt per a això. I ara, va!, anem a nedar una estona! —i les dues es van llançar a l'aigua.

* * *

A la Marina li passaven tots els records per davant. Acabava d'entrar a la seva habitació i, si perdre un germà ja és dur, imagineu-vos haver-vos de quedar a la mateixa habitació amb tots els records. Va passar per davant de la seva paret plena de fotos i es va asseure a la seva cadira d'escriptori. Es va mirar tot el que hi tenia. Va obrir la seva llibreta, allí hi apuntava tots els seus sentiments i escrivia un paraula cada dia; l'última era *amor*! Estava escrita amb colors, cosa que volia dir una barreja de felicitat i amor. Se li va escapar un somriure.

A baix no se sentia res, cosa estranya, últimament, ja que els seus pares discutien per tot. Va baixar, eren asseguts un a cada banda del sofà, enfadats l'un amb l'altre, segurament. Ella va agafar la bossa i va marxar. Caminava lentament, pel carrer tot semblava normal. Semblava que l'Arlet en qualsevol moment obriria la porta de casa i deixaria anar una de les seves impertinències, pujaria a la habitació i s'hi tancaria amb la guitarra, però no. El seu cap la feia tornar a la realitat i li deia que no.

Portava la llibreta de l'Arlet a la bossa. Va mirar el local des de fora, volia arribar a estimar-se'l tant com se l'estimava l'Arlet, ara havia de viure la vida no només per a ella sinó també per a l'Arlet, era el que li havia promès que faria. És el que aquella tarda d'agost ella li volia dir. Va decidir-se, finalment, a entrar al local, els nois eren a dins ella sabia que el Pau estava molt tocat i que li costava molt tornar a aquell local.

—Hola... —va dir tímidament.

Tot i que aquell lloc era acollidor i molt acolorit, a ella sempre li havia causat un respecte i certa prudència a l'hora d'entrar-hi.

—Hola, Marina! —va dir el Figueres—. Véns a tocar?

—Mireu, vinc a parlar amb vosaltres.

—D'acord —van dir tots, es van asseure als sofàs i la Marina es va fixar en la guitarra de l'Arlet, que encara era allí, i hi havia el mocador de coll violeta.

—Doncs, mira, això és per a tu Pau —li va allargar la llibreta, de l'Arlet, i el Pau la va començar a mirar—. Mireu, nois, jo canto bastant bé, sé que no sóc l'Arlet, però ella em va fer prometre que, si un dia ja no hi era, jo continuaria amb el grup. Ella diu que valeu molt la pena, vaja, ho deia, i ho pensava de veritat. Penseu-vos-ho i ja em direu alguna cosa, però jo puc continuar com a segona veu i guitarra, si voleu.

—Marina, no ens hem de pensar res, és clar que ho volem. Ho hem de fer, ho hem de fer per a ella —va dir el Pau, que acabava de mirar-se la llibreta i semblava que acabava de resoldre el misteri de l'amor.

—Ostres, noi!, sembla que t'hagin donat adrenalina...
—va dir el Figueres.

—I me n'han donat. Aquesta llibreta... és espectacular! Mireu, hem de viure, però amb la màxima intensitat! Perquè, ara, hem de viure no només la nostra vida sinó també la seva, ella volia que no ens enfonséssim, ho sé, doncs continuarem endavant i viurem tots per a ella!

—D'acord! —van dir tots. Els agradava que el Pau estigués millor.

—Marina, assagem cada tarda, i pots venir aquí quan vulguis a practicar, ja ho saps, no?

—Sí, més o menys.

I es van posar a assajar. Es van passar tota la tarda assajant i, quan el sol ja es començava a pondre, la Marina va tornar a casa, on hi hauria sarau!

Va obrir la porta de fora de casa amb els dits creuats, desitjant que els seus pares no hi fossin, però no hi va haver sort. Hi eren tots dos. Va entrar i ni la van sentir, eren a la cuina i cridaven molt fort. Ella es va posar darrere la porta a escoltar, no era un persona que ho fes, però avui la discussió era forta, molt forta. La seva mare cridava:

—És culpa teva, és culpa teva! —li deia al seu marit, mentre li queien llàgrimes galtes avall.

—No, no és culpa meva, ha passat i prou.

—O, no, no ho podem saber, això.

—Va morir a causa de l'èxtasi, ens ho van dir, n'hi van trobar a la sang, ho hauria fet igualment.

—No, no ho hauria fet, és tot culpa teva, cony de bufet!

La Marina no va poder aguantar-ho més i va córrer fins a la seva habitació. Es va estirar damunt del llit mentre els ulls se li omplien de llàgrimes. Es va quedar adormida com una nina.

L'endemà al matí, en despertar-se, a casa hi regnava el silenci. Es va mirar al mirall i es va resseguir la figura. S'havia fet gran. Ella no ho notava, però l'altra gent sí. Es va treure la roba que portava del dia abans i es va posar sota la dutxa. Era tard, els seus pares ja treballaven, per sort. Es va vestir amb roba neta i va engegar la televisió mentre esmorzava. El soroll del timbre la va espantar, es va aixecar i va anar a obrir.

—Hola! —era el Figueres.

—Hola! —va dir ella una mica sorpresa.

—Puc passar? —va dir ell amb un somriure—.

I ella es va apartar, deixant espai a la porta perquè entrés. Ella es va tornar a asseure a la taula per acabar d'esmorzar. Va ser ell qui va trencar el gel, ella no sabia què dir-li.

—Marina, ja sé que toco el teclat, però també sé tocar la guitarra, sé que l'Arlet en tenia una aquí, a casa seva, no?

—Sí, en té una, a la seva habitació.

—Deixa-me-la. Et vull tocar un cançó.

Tots dos van pujar a la seva habitació, es van asseure damunt del llit i ell va començar a tocar la cançó. Ella se'l mirava, era guapo, molt guapo, però segur que a ella encara la veia com una nena innocent.

Van començar a treure fulls escrits amb la melodia d'aquella cançó, i ella li va posar una lletra, plena d'amor i

sentiments. Ell va rebre el missatge i va deixar la guitarra al seu costat, i es van anar apropant fins a endinsar-se en un llarg petó de rosca. Quan es van separar, ella es va tocar els llavis per veure si de veritat allò acabava de passar.

—M'agrades molt —va dir ell.

—Jo?

—Sí, tu, la Marina, no?

—Sí, ja sé com em dic, eh! —va dir ella, una mica seca, però llavors alguna cosa li va fer baixar la guàrdia, va fer veure que no li volia fer mal.

Ell li va donar un cop de colze i ella un altre, fins que va reunir totes les seves forces per dir:

—Tu a mi també! —i es van abraçar.

—T'estimo —va tartamudejar ella, entre els seus braços.

—Jo també! —va dir ell i li va fer un petó al front. Allò va ser el fruit de tot un camp sembrat.

L'enterrament de l'Arlet era aquella mateixa tarda. La Marina i el Carles van passar tot el matí junts, fins a l'hora de dinar. Estaven tan bé... Ara que la Marina no tenia l'Arlet necessitava algú amb qui parlar a les nits, una persona amb qui pogués confiar plenament i que li donés amor, un amor pur.

El sol encara brillava, anava pel carrer, semblava que a ningú li importés, semblava que ningú sabés res del que havia passat i tenia ganes de cridar que la persona que s'estimava i s'estimaria sempre era morta i que mai més no tornaria, mai més no la podria tocar, besar, olorar i sentir aquella olor a liles... Mai més. Es feia difícil de pensar.

Volia que la gent ho sabés, volia cridar que l'estimava i que ja no hi era, però alguna cosa el frenava i li feia veure que no, que no ho havia de fer, anava sol més lluny, a l'altra banda de la tanca i hi havia un violinista, tocava *El cant del ocells*, al costat d'un taüt, allí dins hi havia el cos de l'Arlet.

Va continuar caminant, ara ja no perquè el cervell li deia, sinó que es va deixar portar pel so de la música fins quedar barrejat entre la multitud de gent, companys d'institut, família, amics... Va creuar una mirada amb la Marina. Estava abraçada al Figueres i es premien la mà amb força. Semblava que estaven junts.

Es va acostar a la Carolina, la Laura i la Laia, que ploraven desconsolades i s'abraçaven entre elles. Els tremolava tot.

—Hoooola, Òs...car! —va poder tartamudejar finalment la Laura.

—Hola, Laura —va dir ell i va notar que alguna cosa càlida li queia galta avall, fins al coll. La Laura el va abraçar.

La Carolina i la Laia tenien el seus companys. La mirada del Pau i la seva es van tornar a trobar. Van ser tan sols un segons, els quals van fer sortir espurnes, però de seguida un va esquivar l'altre. Va buscar altra vegada la mirada de la Marina. Aquell lloc era un mar de mirades, moltes anaven perdudes, només es tractava d'agafar-les al vol i interpretar-les.

El violí va deixar de sonar. La mare i el pare de l'Arlet, juntament amb la Marina, deien unes paraules i llançaven

una rosa a dintre del forat, damunt de la caixa de fusta. Va arribar el torn de l'Òscar i la va mirar, per última vegada, aquella noia que li havia fet veure el món d'aquella altra manera, un món de colors, un món on tot era fàcil, se n'havia anat.

Va llançar la rosa vermella. Tot i que la flor preferida de l'Arlet eren els lliris, els lliris blancs, eren les flors més boniques i fràgils que existeixen, ella era un lliri, el millor lliri que s'hagi pogut crear mai. Juntament amb la rosa li va caure un llàgrima càlida, un últim sospir dedicat a ella.

La Marina i el Figueres van tornar cap a casa amb els seus pares; van pujar a l'habitació de la Marina i s'hi van quedar tota la tarda, aquell era el seu refugi. Allí componien cançons només qualificades per ells com a molt bones, amb la guitarra de l'Arlet. La poesia de la Marina i els acords del Figueres junts feien una composició màgica mai vista, feien una feina excel·lent.

Feia pocs dies que la Marina havia trobat un vídeo gravat per l'Arlet i ella. Era al seu ordinador.

—Seqüència u —deia la Marina.

Llavors sortia l'Arlet, cantaven totes dues cançons amb les lletres de la Marina i la veu i la música de l'Arlet. Aquells vídeos realment no eren gran cosa i la veu de l'Arlet no era del tot exacta a la seva, però només per veure-la ja valien la pena.

De sobte, en va sortir un de quan eren petites. En aquell vídeo, com a molt tenien cinc i vuit anys. L'Arlet, la Marina i els seus pares, que llavors s'estimaven molt, eren a Paris,

feien el viatge somiat per tots els nens d'aquesta edat, anar a Disneyland i veure el Mickey, la Minnie... Quan ets petit, tot és diferent, tot ho veus de color de rosa, fàcil. No se sap ben bé si és fruit o no de la teva innocència o de no preocupar-te tant per les coses, fins i tot els personatges de la televisió existeixen! L'Arlet i ella eren molt bones germanes. El vídeo el gravaven entre tots, a estones sortien elles dues fent-se trenes l'una a l'altra en unes escales. Altres escenes eren una mica més mogudes, quan gravaven elles o fent fotos als seus pares pujant a la Torre Eiffel.

A la Marina li agradava veure que l'Arlet havia estat feliç.

* * *

Quan la lluna va fer marxar el sol i la nit es va anar apoderant de la ciutat, el Carles va haver de marxar a casa seva. La Marina el va acompanyar a la porta i es van acomiadar amb un càlid petó. Ell es va allunyar amb la moto mentre ella se'l mirava des de la porta.

La Marina pensava en ells dos. Es preguntava si sempre l'havia estimat, sí, segurament sí, que l'havia estimat sempre. Fins que va ser tan lluny que ja no el va poder veure. Ella va tornar a entrar i va passar un cosa estranya: eren tots tres a casa i no se sentia cap crit. Cap. Els pares eren asseguts al sofà, la mare llegia un llibre i el pare llegia el diari. Abans que pogués pujar el primer esglaó, la seva mare la va cridar.

—Marina! Pots venir un moment?

Ella no va respondre, simplement hi va anar.

El seu pare va deixar el diari. La Marina estava dreta davant de tots dos. Estava seriosa, últimament, fora del seu món, li era difícil riure. Va ser el seu pare el primer de parlar amb una veu monòtona i greu.

—Marina, la teva mare i jo..., últimament, no estem bé... —ella no va dir res, era obvi que no estaven bé, no paraven de discutir. La Marina no va dir res, no s'hi volia posar, volia que acabés ràpid, que diguessin el que havien de dir, i prou.

Va ser la seva mare la que va agafar el relleu.

—Doncs que..., com que no estem bé, hem decidit que ens separem —va ser clara, com acostumava a ser sempre.

—Sí, exacte, en separem —va aclarir el seu pare amb convenciment, com si s'ho digués a ell mateix per acceptar-ho.

—Què hi dius, tu? —va preguntar-li la seva mare. Ara tots dos la miraven.

—Jo... mira, mama... És la vostra vida. Jo què vols que hi digui? Què em fot? Que, a part de perdre la meva germana, em fa mal perdre't a tu o el pare? Cal que ho digui? Perquè suposo que no viureu junts, si esteu divorciats.

—No, no viurem junts, aquest és el problema... On vols anar tu?

—Doncs jo em vull quedar aquí, a casa meva. És l'únic que us demano, que em pugui quedar a casa meva, la resta ja es cosa vostra.

Es va girar i va pujar cap a la seva habitació.

Aquesta notícia l'havia deixada feta pols. És una d'aquelles notícies que veus venir però, quan la tens al davant, impacta i et deixa destrossada per dins.

Es va estirar damunt del llit i va plorar. Se sentia impotent, últimament la vida se li havia escapat de les mans. Una notícia com aquella al costat de l'Arlet hauria estat més suportable, però ara se sentia massa sola davant de tot. És ven veritat que no t'adones del que tens fins que ho perds, perquè ella ara s'adonava de tot el que havia fet l'Arlet, però, quan hi era i ho feia, ni es notava.

Els plors la van fer adormir altra vegada. Resulta que els plors, quan són de veritat, quan plores per un motiu, són un bàlsam que et deixa tan abatut com la mateixa notícia que t'ha fet plorar.

Va ser llavors que va recordar l'última vagada que l'Arlet era a casa quan els pares discutien. Des que havia acabat 4t d'ESO, feia, més o menys, el que li donava la gana. No tenia horaris, com que mai no era a casa, no n'hi podien posar, feia temps que només hi anava a dormir, i quan hi anava... i sempre quan els pares no hi eren o no la podien sentir.

Va recordar, doncs, una tarda que eren elles dues a la seva habitació. L'Arlet tocava la guitarra damunt del llit amb les cames creuades i una llibreta —era la posició seriosa de tocar la guitarra; volia dir que el que feia anava de debò. Mentrestant, la Marina li explicava com calia resoldre les equacions de tercer grau.

Tot d'una, un cop fort les va fer parar. L'Arlet es va apropar al llit de la Marina i totes dues, amb el pijama i els mitjons d'anar per casa, van baixar fins a la cuina, era d'on venien els crits. Es van quedar darrere la porta escoltant. La Marina era darrere l'Arlet. No sabien de què parlaven, havien perdut el tema, però a la Marina li queien llàgrimes. L'Arlet les hi va eixugar i li va donar la mà. Van tornar a pujar a l'habitació.

Totes dues eren assegudes damunt el llit de l'Arlet amb les cames creuades i les mans unes damunt les altres. L'Arlet li va fer un petó al front —quan volia tenia molta sang freda.

—Marina, ara has de ser forta.

—Per què?

—Perquè tu ets l'últim pilar de la casa, així que, si tu caus, tot caurà.

—Per què jo, Arlet? Ets tu! Sense tu jo no podré afrontar tot això.

—Sí que podràs. Has de poder.

—Per què ho dius, tot això?

—Perquè jo em rendeixo —va dir i no va deixar que la Marina digués res més.

L'Arlet va estirar-se i la Marina ho va fer al seu costat. Es van quedar adormides en una abraçada.

Ara la Marina ja no es podria adormir al seu costat, però sí que podria recordar sempre amb orgull les vegades que ho havia fet.

* * *

Era estiu sí, però tot s'acaba, i l'estiu també, i arriba l'hora de tornar a l'institut. La Laia, la Carolina i la Laura anaven pel passadís amb el cap cot, afrontaven l'últim curs sense la seva millor amiga.

Tothom deia que segon de batxillerat era dur, però encara ho era més sense l'Arlet. A la Laura, la seva mare la continuava pressionant molt amb els estudis, no li deixava fer res, sort que mai no havia dit res de l'èxtasi que s'havia pres amb l'Arlet, si no ara ja no seria en aquell institut públic. La seva mare sempre deia que als instituts públics no s'hi aprèn res, que només s'hi va a passar el temps, últimament el seu lema era «Avui en dia fins i tot l'educació, si no és pagant, no és bona!» Això feia treure la Laura de polleguera, que n'opinava tot el contrari i s'hi sentia proudé. La Carolina era la més afectada perquè coneixia des de primària l'Arlet i sempre havien estat carn i ungla. No podia fer-se la idea del que havia passat i veure el seu lloc buit li removia l'estómac

La Laura havia recordat diverses vegades la seva última conversa, havia estat curta, però no se la podia treure del cap.

La mare de l'Arlet havia demanat que recollissin les coses del seu armariet i del seu calaix... Havia marxat, i semblava que a la gent no li importés. Tothom continuava endavant, si algú feia alguna pregunta, no la feia de cor sinó per xafarderia.

Les tres amigues van entrar a classe. A primera hora, física, no podia ser, el primer dia a primera hora hi ha físi-

ca... A cap de les tres els agradava, tot i que hi mostraven bones aptituds.

A l'hora del pati totes tres van obrir l'armariet de l'Arlet. Era de color blau cel, hi havia una foto de totes quatre enganxada a la part de dintre, llibres, llibretes, una jaqueta, una caçadora vermella que sempre es descuidava i no pensava a agafar.

Cada una va agafar alguna cosa i, a la tarda, les van anar a portar una altra vegada a casa de l'Arlet. Entre les seves coses van trobar un llibret que no era de l'institut, era una llibreta una mica especial, de color blau, amb fotografies per fora; a l'Arlet li encantava la fotografia, la seva mare sempre li deia que fent fotos hauria arribat lluny, tot i que ara ja era massa tard. Dins de la llibreta hi havia dibuixos, uns dibuixos magnífics, fets amb amor, que explicaven una història que elles no van saber interpretar: una noia i un noi eren amics, molt amics, i tocaven en el mateix grup de música, s'estimaven però cap del dos no ho deia. L'Arlet els havia fet pensant en ella i el Pau, tot i que les altres no en sabien res, d'aquest secret, perquè mai no els ho havia dit.

* * *

Llavors, abans que poguessin tancar el seu diari, ella va arribar.

—Va, Judit, tanca, tanca!

—No puc, vull saber el final...

—Tanca, tia, que ja ve amb les crispetes!

—Què feu amb la meva llibreta!? —va dir l'Arlet estranyada.

—Nena, aquesta història és magnífica!

—Au, va, tirem cap al pati. I la història és una xorrada.

—Que no, Arlet, que no. De veritat que ens ha encantat! Ens has arribat al cor! No sabíem que escrivies, ens ho hauries pogut dir! —va dir la Raquel mentre li picava l'ullet amb picardia.

—No escric, ja us he dit que és una bajanada. Tenia un tema i, mira, va sorgir... Ja està!

—No devem ser nosaltres les tres amigues de la protagonista?

—Sí. La protagonista sóc jo, i sí, vosaltres sou les tres amigues: la Laura de la història ets tu, Judit; la Laia de la història és la Maria, en realitat, i la Carolina ets tu, Raquel. Em sap greu no haver-vos dit res.

—Que no te'n sàpiga! Ha valgut molt la pena! És perfecta, aquesta història!

—Sí? De veritat?

—Sí, jo crec que l'hauries de presentar a un concurs d'aquests juvenils.

—D'on vas treure la idea per començar a escriure-la?

—Doncs va ser la meva cosina. Em va parlar d'una amiga seva que li havia passat això mateix, ella és com la Laura de la història... Em va deixar molt tocada el que em va explicar i vaig decidir escriure-ho.

—Doncs encara amb més raó! Presenta-l'hi, què en dius? —va dir la Laia.

—Ho faré, noies, si em doneu el vostre consentiment, ho faré —va dir decidida.

—Endavant! —van dir totes tres a l'hora i van començar a riure; l'Arlet i elles sempre havien estat tan amigues...

Si els havia dedicat una història és perquè se les estimava, perquè tothom qui escriu vol expressar alguna cosa important. Elles se sentien orgulloses de ser la cosa més important per a l'Arlet.

Així que totes tres es van asseure al sofà, es van posar una manta per sobre les cames i, després de la bona notícia, l'Arlet va prémer el *play*, la pel·lícula va començar i van compartir les crispetes.

«Sí que he tardat que aquestes beneïtes han tingut temps de llegir-se la meua història...», va pensar, i és que potser no havia tardat tant, simplement les altres havien estat ràpides. Sabien el que volien. Ara a l'Arlet només li faltava trobar la manera de dir-los que l'Albert se li havia declarat...

UNES QUANTES HORES ABANS

—Arlet, on quedem al final? —va dir la Raquel.

—A casa meua.

—Segur?

—Sí, segur, estic sola aquest tarda, veniu. Em feu un favor: la vostra companyia és el millor que hi ha...

—D'acord, si és per fer-te un favor... —van dir totes tres a la vegada, per fer enfadar l'Arlet.

Van aconseguir el seu propòsit, l'Arlet va posar la cara seriosa i elles es van fer perdonar.

—Hi haurà crispetes, oi? Una pel·lícula sense crispetes no és una pel·lícula

—D'acord, n'hi haurà —va dir l'Arlet i els va picar l'ullet perquè venia el noi que agradava a la Judit. Es deia Albert i feia un curs més. Mai no havia anat cap a elles i, en acostar-s'hi, es va dirigir a l'Arlet.

—Hola— va dir ell, tímidament.

Elles feien primer de batxillerat i eren a la part alta del pati esmorzant.

—Hola! —van dir totes quatre alhora.

—Arlet, puc parlar amb tu?

—Sí —va dir ella i va picar l'ullet a la Judit per dir-li que estigués tranquil·la, amics i prou, i que ja li diria que ella és l'amiga més guapa que té i totes aquestes històries.

Van anar fins a un banc, però tots dos es van quedar de peu esperant s'assegués l'altre, i cap del dos no ho va fer, així que ell va començar a parlar.

—T'he de dir un cosa.

—Digues, em comences a espantar... Això de voler parlar a soles i donar-hi tants tombs ha de ser alguna cosa dolenta...

—No, no, tranquil·la. Seré clar: és que m'he enamorat de tu!

—Què? —va dir ella una mica massa fort, cosa que va fer que la Raquel, la Maria i la Judit es gressin i el miressin de dalt a baix.

—Doncs això, que estic penjat de tu i que, si vols sortir amb mi o aquestes coses, ja m'entens...

—Un moment, un moment... —va dir l'Arlet i es va separar una mica, no s'ho podia creure: el noi més guapo de segon enamorat d'ella..., no podia ser, es va posar molt nerviosa, se li va fer tot un muntanya, la Judit penjada d'ell i ell de l'Arlet!

—No t'agrado?

—No, vull dir sí, no és això, és que... Seré clara jo també, perquè ens entenguem a la primera, sí que m'agrades, molt, però a la Judit també i no ho sé... No vull que s'enfadi. I no ho sé, m'agrades, però, d'altra banda, hi és ella.

—Mira, jo no sé què dir, em sap greu que no m'agradi la Judit però tu sí, i res... això, ara ja ho saps.

—Podem quedar demà a la tarda i en parlem? Així tinc temps de parlar amb la Judit. D'acord?

—Sí. Demà a les sis et passo a buscar per casa teva.

—Saps on visc?

—Sí, ja ho saps... Vaig venir a la festa del teu germà.

—Ah!, és veritat —va dir ella, tot i que no se'n recordava, d'aquell dia, però era igual, la il·lusió l'envaïa i no podia evitar tenir un somriure beneït a la cara, tot i no tenir motius per somriure. O sí...

Es van acomiadar amb un petó a la galta i, tot i la insistència de la Judit, l'Arlet no va voler dir-li res fins a la tarda, a casa seva, mentre miressin la pel·lícula.

Qui ho sap? Potser un dia acabarien junts... O potser no. Ara per ara, el més important era dir-ho a la Judit i donar-li

el regal perfecte per a ella, el collaret amb la clau de sol que portava. Perquè el somni de la Judit (no ho digueu a ningú) és tenir un collaret amb la clau de sol de color plajejat, amb la cadena blava, el seu color preferit, i jo el tinc. Jo tinc la clau del seu somni, només cal que la hi doni...

